

# פחד דוד



יו"ל ע"י מוסדות "אורות חיים ומשה" ישראל

בנשיאות בנש"ק מורנו ורבנו הגה"צ רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

בן הצדיק המלובן רבי משה אהרן פינטו זצ"ל ונכד הצדיק הקדוש המלובן רבי חיים פינטו זיע"א

פרשת  
האזינו

ח' תשרי  
תשפ"א

1044

שבת שובה



ירושלים תל אביב חיפה באר שבע

הדלקת נרות 5:56 | 6:11 | 6:04 | 6:16

מוצאי שבת 7:06 | 7:08 | 7:07 | 7:08

רבינו תם 7:47 | 7:44 | 7:44 | 7:46

הילולא  
דצדיקא



ח - רבי שלמה בכור חוצין

ט - הגר"ז סולוביצ'יק מבריסק

י - רבי יהודה הלוי אשלג בעל 'הסולם'

יא - רבי שלמה בחובוט

יב - רבי יחיאל מיכל מזוויעל

יג - רבי שאול אדאדי

יד - רבי יוסף צבי דושינסקי

המעוניין לקבל את העלון בדוא"ל  
ישלח הודעה: [mld@hpinto.org.il](mailto:mld@hpinto.org.il)

## משכיל לדוד

### עבודת ה' לבדו

**"ה' בדד ינחנו ואין עמו אל נכר"** (דברים לב, יב)

משה רבנו מזהיר את בני ישראל ומעמידם על כך, שבכדי להרגיש את ההשגחה העליונה המעניקה השגחה פרטית לכל פרט ופרט בבריאה, בבחינת "ה' בדד ינחנו", שכאילו האדם הינו בריאה בודדת ויחידה על פני האדמה, הרי שעל האדם לחוש כלפי הבורא ברוך הוא שהינו המנהיג היחיד בעולמו ואין זולתו כל מנהיג אחר, וחלילה לו מלפסוח על שני הסעיפים כאשר חציו האחד של ליבו נתון לאהבת ה' יתברך ואילו חציו השני של ליבו שקוע ונתון באהבת החומריות ותאוות העולם הזה שהם בבחינת "אל נכר". בזמן שאדם אינו מייחד את כל אהבתו כלפי הבורא ברוך הוא, ואינו חש בו כמצאיאות שולטת יחידה בעולם, הוא מאבד את היכולת לחוש באהבת ה' כלפיו ובהשגחתו הפרטית.

אדם העומד בתפילה לפני ה' אלוקיו, ובאותה עת כל ראשו וליבו נתונים בעסקה מסיימת שעליו לסגור באותו יום, אותו אדם לא יוכל לחוש כל חמימות בתפילה, ובודאי שהעונג הצרוף של "ה' בדד ינחנו" נעדר ממנו, היות ויש 'עימו אל נכר' בדמות כסף ושאר דברים חומריים התופסים מקום נכבד במחשבתו, עד שלעיתים גורמים לו לחפוף ולרצות אותם עד מאוד ולהתקרב בעבודת ה'.

משה רבנו רוצה לומר לבני ישראל שבזמן שיבינו דבר זה, יהיה להם מנוחת הדעת ושלווה אמיתית, היות והמאמץ לעצמו דרך ושיטה זו, הרי הוא זוכה שהקב"ה ינחה אותו בכל דרכיו ויעניק לו סייעתא דשמיא והשגחה פרטית בכל אשר יפנה. אין לך שלווה גדולה ומנוחה אמיתית יותר מן הידיעה שכל המעשים הנעשים עימך וכל המאורעות המתרחשים איתך, הינם בהשגחה מיוחדת מלמעלה אשר בסופה מביאה את האדם לידי רגיעות ומנוחת הדעת, מתוך ידיעה שכל הקורות עימו מכוון מלמעלה.

וחייב האדם לשנן לעצמו את השקפת ה' טהורה שהיא בבחינת "ה' בדד ינחנו", וחלילה לו לערב בראשו השקפות של "אל נכר". לדאבון לב מוצאים אנו אנשים רבים הנוהגים לפסוח על שני הסעיפים, מצד אחד ליבם חפץ להיות קשור ומחובר לתורה, אך מנגד, יצרם הרע מסייתם לידי הקידמה והמודרניזציה שהם לעיתים קליל נכר, היות ובכוחם להרחיק את האדם מעל ה' אלוקיו ולגרום לו קרירות וזלזול בתורה ובמצוות, רחמנא ליצלן.

ועד כמה כואב לראות את אותם אנשים שלהיטותם אחר העולם הזה גרמה להם לאבד את זהותם היהודית השורשית, עד שנעשו המה ככל הגויים, וכל כך קר ליבם בעבודת ה' עד שאין בכוחם ליהנות מעשייה של מצוה או משמיעת רעיון יפה על ענייני הפרשה. ואזי לו לאדם שעל ידי שיתוף החומריות בחייו הגיע למצב שבו אין הוא חש את העונג האמיתי בהשגחת ה' בעולם ואת המתקנות העצומה הקיימת בתורה הקדושה.

הבן איש חי (שנה ראשונה האזינו) מבאר באריכות שכוננת הפסוק הנוכח הוא על העתיד לבוא - זמן שבו מלכות ה' תמשול בכל, שאז ה' בדד ינחה את עולמו ולא יהיה עוד אל נכר בעולם. לעתיד לבוא כל המציאות הקיימת כיום בעולם תשתנה לבלי היכר, וכל יושבי העולם כולו יראו עין בעין את הנהגת ה' הניסית (ע"י ישעיה יא, ט. וע"י ירמיה לא, לג) כאשר ה' יהיה למלך על כל הארץ ובוים ההוא

יהיה ה' אחד ושמו אחד (זכריה יד, ט). מבואר בכתובים, שבימים אלו מלכות הרשעה מהרה תעקר, ובית המקדש השלישי ירד מן השמים בנוי ומוכן מבלי שעם ישראל יצטרכו לעמול עליו, ובזמן שביית מקדש ירד בתפארתו מן השמים, תתגלה מלכות ה' בכל הדרה, והכל יכירו בכך שהקב"ה מנחה לבדו את עולמו ואין עימו אל נכר.

באותם ימים כל כך יתרבה הטוב והברכה בעולם, עד שזאב ידור עם כבש ולא ילחמו איש באחיו, כפי שנאמר (ישעיה ב, ד) "לא ישא גוי אל גוי חרב ולא ילמדו עוד מלחמה". עוד אמור בכתובים (ע"י ילקו"ש תהלים תתפא. וע"י שבת ל, ב. וע"י כתובות קיא, ב) שהקב"ה יעניק ברכה מיוחדת ופלאית באדמה עד כדי כך שאדם יניח זרע באדמה, מיד היא תצמיח לו לחם המוכן לאכילה, אדם יניח זרע של פשתן באדמה, מיד היא תצמיח לו בגד המוכן ומוזמן ללבישה. וכן כאשר אדם יניח בזווית ביתו ענב אחד, מיד יקבל חבית מלאה יין משובח. ואלו ממש דברים מבהילים אשר מציאותם אינה מתקבלת על הדעת במצב ובמציאות בה אנו חיים כיום.

ובכדי שהאדם אכן יאמין לכל הכתוב והאמור על אחרית הימים, עליו לחוש כבר מהיום את הנהגתו המיוחדת של ה' יתברך אשר מנחה ומקיים את העולם לבדו. ובזמן שהאדם יאמין וירגיש בכל ליבו שהקב"ה מקיים את עולמו לבד ללא כל תוספת של כוחות אחרים, יקל עליו להאמין גם בכל המציאות הניסית והפלאית שתתרחש לעתיד לבוא, כאשר מלכותו של ה' יתברך תשלוט בכל והכל יראו שה' אחד ושמו אחד.

היצר הרע בתחבולותיו ובערמומיותו מחפש בכל דרך לגרום לאדם לתפוס את החבל בשני קצותיו, בכך שאומר לו גם להאמין בה' וגם לרצות שאר דברים חומריים, אך יש לו לאדם לדעת שעליו להרגיל את עצמו להאמין בה' לבדו כבר מעתה, בעודו נתון וקיים בעולם הזה, היות ולעתיד לבוא היצר הרע יאבד ויסתלק מן העולם (ע"י סוכה נב, א) וכבר לא תהיה כל אפשרות לאדם לפסוח על שני הסעיפים. ואם אכן רצונו של האדם לזכות לראות עין בעין את מלכותו של ה' בעולם לעתיד לבוא, עליו לעמול לשם כך כבר מעתה בעולם המעשה, וכך באמצעות התחברותו והתקשרותו לתורה, יזכה לבסוף להגיע אל המנוחה והנחלה שהם בבחינת האמור (דברים לב, יב) "ה' בדד ינחנו".

דוד המלך אומר בתהלים (כד, ג) "מי יעלה בהר ה' ומי יקום במקום קדשו". ונראה לבאר שכלל שהאדם מטפס ועולה לראש ההר, כך הוא מתנתק מהתחתית ומאבד בה עניין, היות ועתה כל מחשבתו היא כיצד יוכל להמשיך לטפס ולכבוש את הפסגה. כך גם ככל שהאדם דבק בה' ובתורתו, כך הוא מתנתק מהתחתית החומרית ומאבד בה כל עניין, ועתה כל רצונו הוא להיות דבק בה' לבדו ולזכות להיות מנוהל על ידו ולא על ידי אל נכר.





## במסילה נעלה

שביבי אמונה ובטחון מפקנסו של מו"ר הגה"צ רבי דוד חנניה פינטו שליט"א



## דברי חכמים

### פרפראות לפרשה

משולחנם של חכמי התורה

#### לשמוע, להקשיב למצוקות של הזולת

שבת שובה נמצאת במרכזם של עשרת ימי התשובה שבהם אנו מבקשים להרבות בזכויות ולמצוא עוד ועוד סניגורים שיעמדו לצדינו. אחד הסניגורים הגדולים, כך נדמה, נמצא בהנהגה שאנו מבקשים להדגיש ביריעה זו היא "גדול המלבין שיניים לחברו ממשקהו חלב". האזנה במאור פנים ובחיוך והקשבה אמתית - הן אלו שמעניקות הרגשה טובה לזולת.

למשל? יהודי שאינו מנתק את הטלפון כאשר בא לפניו מר נפש לשפוך את אשר על לבו, שאינו אומר לבני ביתו להגיד שהוא איננו נמצא... הרי הוא פנוי כל-כולו לשמוע את הנוזק - והוא זוכה לגמול חסד אמיתי.

הגאון רבי שלמה זלמן אויערבאך זצ"ל ביאר את הבקשה שמבקשים אנו בברכת 'אהבת עולם: "לשמוע, ללמוד וללמד", שכדי לדעת איך להקשיב לזולת "לשמוע" אותו, מה עלינו לעשות? "ללמוד וללמד" - יש להרבות בלימוד. כי באמת אין זו אומנות פשוטה לשמוע את זולתנו באמת.

זכיתי, מספר הגה"צ רבי אהרן טויסיג שליט"א ('כבודם של ישראל') לשמוע מפה קדשו של ה'באר יעקב', הרבי מנדבורנה זצ"ל, פעמים רבות, שאמר, כי הקדוש ברוך הוא זיכה אותנו במתנה, שכאשר נכנס יהודי להשיח באוזניו את אשר מעיק על לבו, לאחר שהחל לספר מעט הוא מבין את כל יתר דבריו, אך בכל זאת הוא ממשיך להקשיב שעות על גבי שעות.

וביאר את סיבת האזנתו הממושכת לדברים שכבר הבין: "הנה, אני צריך זכויות שאוכל לענות לכל שואל תשובה אמיתית. ובה שאני מקדיש מזמני היקר על אף שאני יודע לפרטי פרטים את בעיית היהודי, וגורם לכל אדם לצאת מחדרי בהרגשה טובה, בשמים רואים זאת וניתנת לי סייעתא דשמיא לענות כהלכה, ומתקנים אותי בעצה טובה".

כאשר חבר, מחנך או כל יהודי מאזין לזולתו במאת האחוזים, מתנתק מכל הפרעה כמו שיחת טלפון, ומעניק לו הרגשה טובה - הוא יוצר אווירה נפלאה העשויה להניב תוצאות מופלאות וברוכות!

אין הכוונה שאם יש שיחת טלפון דחופה ביותר יתעלמו ממנה. מותר להרים, אך כדאי להקדים ולומר: "אני מחכה לטלפון דחוף, ייתכן שאצטרך להפסיק באמצע".

כאשר הנעזר רואה את הרגישות ואת ההתחשבות, הוא חש תחושה נפלאה. "לשמוע - ללמוד וללמד". כדי לדעת איך לשמוע צריך הרבה ללמוד וללמד, ובשמייעה נכונה צריך הרבה לחולל מהפכה.

על הקדוש ברוך הוא נאמר בתפילה כי הוא "שומע תפילת כל פה" - הוא מאזין ומקשיב לכל תפילותינו על אף שהוא יודע את כל בקשותינו טרם פצינו פינו. כך עלינו להתייחס לזולתנו - לשמוע אותו ולהקשיב בסבלנות עד תום דבריו.

מסופר כי בעיר 'קוברין' תפילת 'נשמת' בשבת היתה נמשכת לעתים שעה ארוכה. ואמר הרבי מקוברין זצוק"ל: "כשיהודי נענה במאור פנים לחברו המבקש לשוחח עמו, הקשבתו נחשבת בשמים יותר מאמירת 'נשמת' אלף פעמים".

אם נחשוב במשך כמה שנים מגיעים אנו לאלף אמירת 'נשמת' בשבתות, נראה כי חולפות כמעט עשרים שנה! ובהקשבה אחת יכולים אנו להרוויח אלף פעמים אמירת 'נשמת'!

### קחו עמכם דברים ושובו אל ה'

הבחנתי בו נוהג במכוניתו בעצם יום השבת!

ברגע הראשון התקשיתי להבין כיצד היהודי מעז לחלל את השבת, והרי ראה את יד ה' בעינו ממש, ואיך אם כן הוא ממשיך לזלזל במצוות התורה?

**אך במחשבה שנייה למדתי מכך מוסר עצום לעצמי, שכאשר באה על האדם התעוררות לתשובה - אין להסתפק בהרהורי תשובה ובדיבורים בלבד, אלא יש לעשות מעשה ממשי. כגון להתחיל לשמור שבת, ללכת לישיבה ללמוד תורה, או להתחזק במצוה אחרת.**

רק אחיזה ממשית באחת ממצוות התורה מסוגלת לשמר את ההתעוררות הגדולה שהאדם חש בלבד, ורק קבלה מעשית ומיידיית בכוחה לגרום להתעוררותו הרגעית להתעוררות נצחית שתקדם אותו בעבודת ה'.

מעשה היה בליאון, בבני זוג יהודים שעברו תאונת דרכים קשה מאד. כוחות הפיזי וההצלה שהגיעו לזירת האירוע וראו את רכבם המרוסק, היו בטוחים שיושבי הרכב נהרגו כולם, אולם נעשה עימם נס גלוי והם נשארו בחיים.

כאשר הגעתי לבקר את היהודי בבית החולים, אמר לי היהודי בהתרגשות:

**"כבוד הרב, לפני התאונה לא האמנתי בכלל בקב"ה, אך בזמן התאונה הרגשתי בחוש את ידו של הקב"ה שהצילה אותי ואת אשתי ממוות בטוח, וכעת אני יודע ומאמין שיש בורא לעולם".**

לשמע דבריו, הייתי בטוח שכעת היהודי ישוב בתשובה שלימה וישמור שבת, כשרות ועוד. אולם שבועיים ימים בלבד לאחר התאונה המחרידה

## במרה מפטירין



הפטרת השבוע:

**"שובה ישראל"** (הושע יד. מיכה ז)

**הקשר לשבת:** הפטרה זו מפטירין בשבת 'שובה' - השבת שבין ראש השנה ליום כפור, כיון שמדובר בה על ענין התשובה, וימים אלו הם ימי תשובה וכפרה לעם ישראל



## נצור לשונך

תולה ארץ על בלימה

### לא תחניפו

המספר לשון הרע כדי להחניף לשומע, עובר ב'לא תחניפו את הארץ', שלדעת הרבה גאונים זה איסור לא תעשה. וכן אם הוא שומע לשון הרע וכדי להחניף למספר הוא מסכים לו ומוסיף מילות גנאי, עובר גם בלאו זה של חנופה.

## מן האוצר

ממשנתו של מו"ר הגה"צ  
רבי דוד חנניה פינטו שליט"א



### גם זו לטובה

**"הצור תמים פעלו כי כל דרכיו משפט א-ל אמונה ואין עול צדיק וישר הוא"** (דברים לב, ד)

משה רבנו מוכיח את בני ישראל כיצד הם הגיעו למצב שבו כפרו הם בטובתו של מקום והלכו אחר אלוהים אחרים. ואכן בדרך הטבע קשה עד מאוד להסביר כיצד בני ישראל יכלו להתעלם מטובת ה' עליהם, עד אשר הפנו עורף לה' אלוקיהם ועברו על חוקי תורתו ברגל גסה.

ומכל מקום נראה לבאר שאמנם כל דרכיו של ה' משפט, 'א-ל אמונה ואין עול' משום שצדיק וישר הוא, אך בכדי שאכן נוכל לחזות ולהכיר באמיתותו וישרותו של ה' יתברך, צריך שגם לנו תהיה ראייה נכונה וישרה. בזמן שאדם לא זוכה להכיר בחסדי ה' עליו, הרי זה משום שראייתו היא הלוקה בחסר, שהרי הקב"ה הינו תכלית הטוב, ועל כן כל מגמתו היא להיטיב עם ברואיו.

ואם האדם אינו מבחין בטובתו של מקום ונדמה בעיניו שהקב"ה נהג עימו ביד קשה ורעה, עליו לדעת שאין כן פני הדברים. וכשם שמברכים על הטובה, כך צריך לברך על הרעה (ברכות נד, א) היות וגם הרעה - סופה להתברר כטובה עבור האדם, אלא שבעיניו הצרות ובראייתו השטחית אין בכוחו להבחין בכך.

לאור זאת נראה לבאר שעם ישראל הגיעו לחטוא כנגד ה', כיון שהיתה חסרה בהם ההבנה והראייה הנכונה שהקב"ה היטיב עימם כל ימיהם. וגם בזמן שהיה נראה שהקב"ה משליך עליהם את כעסו, אף כעסו היה למענם ולטובתם כדי שישובו מדרכיהם הרעות, רק שבשעת מעשה לא היתה בהם החכמה להבין זאת ולהכיר בכך.

והיוצא מאלו הדברים שכל הקורות עם האדם הינם בגדר טובה וברכה, שכאמור, כל דרכי ה' המה 'משפט ואין עול', רק שאין בנו את החכמה להכיר בכך. אם נרגיל עצמנו לדעת שכל הקורה עימנו הינו לטובה, נדע להודות גם על הרעה כשם שמודים על הטובה, שהרי כל רעה טומנת בתוכה טובה גדולה.

## פניני הפרשה



### התוצאה ניכרת בחלוף הזמן

**"יערוף כמטר לקחי תזל כטל אמרתי"** (דברים לב, ב)

כאשר יורד הגשם או הטל על גינת הירק, אומר רבי שמחה בונים מפשיסחא זצ"ל, אין ההשפעה הטובה ניכרת מיד על הירקות, ברגע זה לא רואים שום שינוי, אולם לאחר זמן, כאשר הירק גדל יפה, אנו מבינים כי הגשם שהשקה אותו פעל והצמיח אותו לשיאו.

כך הוא גם האדם הלומד תורה ומקיים מצוות ה', אין ההשפעה המבורכת ניכרת מיד, לאחר זמן כשרואים את האדם ומידותיו הנעלות שהבריות אומרות ראו פלוני, כמה נאים דרכיו! כמה מתוקנים מעשיו! אשרי אביו שלימדו תורה, אשרי רבו שלימדו תורה! מבינים את רוב הברכה שקיבל בלימודו ובקיום המצוות.

### תאי הגזים במחנות ההשמדה

**"מזי רעב ולחמי רשף וקטב מרירי"** (דברים לב, כד)

בדרך רמז מובא בספר 'ומתוק האור', בשם הרב מרדכי נויגרשל שליט"א: ידוע שפסקי פרשת 'האזינו' רומזים על תקופת השואה. כך לדוגמה "הם קנאוני בלא אל כעסוני בהבליהם". מתי כלל ישראל "קנאוני בלא אל"? אירופה במאה התשע עשרה היתה אתאיסטית, לא האמינו בבורא עולם.

והתורה מפרטת את העונשים הנוראים שיבואו עליהם בתקופה זו: "אספה עלימו רעות חצי אכלה בם. מזי רעב ולחמי רשף וקטב מרירי וישן בהמת אשלח בם עם חמת זחלי עפר".

מה הכונה "קטב מרירי"? רש"י פרש, שהכוונה לשמות של שדים.

והנה המושג "קטב" מופיע בתהלים (צא, ו) "מדבר באפל יהלך מקטב ישוד צהרים", וכתב שם המלבי"ם: "מקטב - כמו 'קטב מרירי', שהוא אויר ארסי הממית. וכאן נרמז שבשואה ישתמשו בגז רעיל להמית את היהודים.

### שינוי מעמדות; בנים או עבדים?

**"כי ידין ה' עמו ועל עבדיו יתנחם"** (דברים לב, לו)

והלא כאשר ה' ידין את עמו הרי עבדיו בכלל, וא"כ מדוע נאמר שוב "ועל עבדיו יתנחם"?

רבי עמור אביטבול זצ"ל מבאר בספרו 'עומר התנופה', על פי מאמר חז"ל (ב"ב י, א) שכאשר ישראל עושים רצונו של מקום נקראים הם בנים שנאמר "בנים אתם לה' א-להיכם", אך כשאינם עושים רצונו של מקום הם נקראים עבדים שנאמר "כי לי בני ישראל עבדים.

והנה, כאשר האדם שב בתשובה על שמרד במלכו של עולם, מן הראוי היה שלא לתקבל תשובתו מאחר והדין הוא שמלך שמחל על כבודו, אין כבודו מחול, אך מאחר וישראל נקראים בנים למקום הרי שהדין הוא שאב שמחל על כבודו, כבודו מחול.

ולכן כאשר הקב"ה רוצה לדון את עמו ולקבלם בתשובה שלימה, הרי שעליו לבטל מישראל את מה שנקראו 'עבדים' שהרי כל זמן שהם בגדר עבדים אינו יכול למחול על כבודו.

וזהו שאמר הכתוב "כי ידין ה' עמו" - כשה' רוצה לדון את עמו ולקבל את תשובתם, עליו להתנחם על זה שנקראו עבדים ומעתה יקראו בנים ואז יוכל למחול על כבודו, וזה משמעות הכתוב "ועל עבדיו יתנחם".





**"הצור תמים פעלו כי כל דרכי משפט אל אמונה ואין עול צדיק וישר הוא"**  
(דברים לב, ד)

לעיתים מסובבים את האדם מאורעות ממאורעות שונות, והוא עצמו אינו מבין למה ומדוע זה קורה לו. בא הכתוב וצווח כי לפניו אין עול!

רעיון זה מומחש בסיפור הבא שמובא בספר 'מרפא לנפש'.

על בימת בית הכנסת בפריס עמד רבינו יחיאל מבעלי ה'תוספות', עטוף בטלית, אוחז בשופר.

המתפללים המתינו ברטט לאמירת הברכות ולתחילת התקיעות, אלא שהפעם החליט הרב לשנות מהסדר הרגיל.

לפתע הפנה את ראשו והזמין בתנועת יד קלה את אחד האנשים לגשת אליו. חיש מהר פילס לו האיש דרך בין המתפללים, והתייצב לצדו של רבי יחיאל. זה היה נפתלי עזריה, צורף זהב ידוע בקהילה.

"על אף גודל השעה, ואולי דוקא בשל כך, פתח רבי יחיאל, מצאתי לנכון לשתף את כולכם בסיפור בעל לקח חשוב שתחילתו לפני שנה וסופו אמש. לפי סיכום מוקדם עם אחד מגבורי המעשה, ידידנו ר' נפתלי, אזמין אותו ואתו כעת לספר לכם את השתלשלות הדברים".

הכל הביטו משתאים ברבי יחיאל ובצורף, כשהם סקרנים לשמוע את הסיפור. נפתלי היה נרגש. הוא בלע את רוקו, השתעל שעול נבון והחל בסיפורו:

ודאי מכירים אתם את שכני הטוב, עמיתי למלאכת הצורפות, יעקב אבודרהם. ובכן, ימים אחדים לפני ראש השנה שעבר שבנו שנינו מהעבודה, והאזנו לשיעור תורה. בשיעור למדנו את דברי הגמרא, כי "מזונותיו של אדם קצובים לו מראש השנה".

הדברים עוררו בנו התעניינות מיוחדת. בשיחה בינינו עלתה ההצעה להתענות תענית מיוחדת ולבקש מהקדוש ברוך הוא כי יגלה לנו כמה תהיה פרנסתנו בשנה הבאה.

כך עשינו, יומיים לפני ראש השנה צמנו וצפינו לאות כלשהו משמים.

בלילה האחרון של השנה ארע הדבר; כל אחד ואחד מאיתנו חלם כמה כסף ירוויח בשנה הקרובה. כשנפגשנו בבוקר סיפרנו איש לרעהו בהשתאות את חלומותינו. חברי יעקב חלם כי בשנה הבאה ירוויח מאתים זהובים, ואילו בחלומי שלי ראיתי כי ארוויח רק מאה וחמשים זהובים.

החלטנו לפנות אל מורינו ורבינו ולספר לו על התענית ועל החלום. "אם לעצתי תשמעו, אמר, כתבו במשך השנה הבאה כל הכנסה קטנה כגדולה, שתבוא לכם". כמובן שקבלנו את עצתו ונהגנו על פיה.

יום אחד נתגלע בינינו ויכוח חריף סביב סחורה שרכשנו בשותפות ומכרנוה ברווח נאה. כשבאנו לחלוק ברווח טען יעקב חברי, כי השותפות בעסקה היתה על דעת כן שנחלוק ברווחים שווה בשווה. לעומתו טענתי אני, כי מכיוון שהשקעתי ברכישה שני שלישים ואלף הוא השקיע רק שלישי, אשר על כן יש לחלוק את הרווחים גם כן על פי אותי יחס.

פנינו לרב שיפסוק לנו את המשפט בדין תורה.

"בידי מי נמצא עתה הרוח מהמכירה?" שאל. הכסף היה בידי יעקב.

"האם יש לכם עדים או שטר על העסקה שעשיתם?" הוסיף הרב לחקור. לא היו עדים ולא היה שטר. "אם כן יעקב הוא ה'מוחזק' ועל נפתלי להביא ראיה לדבריו, באין לנפתלי כל ראיה, ישבע יעקב כי דבריו אמת הם ויזכה במחצית הרווח".

אבל יעקב מאן להישבע.

"דברי אמת לאמיתם, אך להישבע אינני מוכן. ועל כן אוותר על הרווח המגיע לך", אמר. נטל אפוא יעקב לעצמו שלישי מהרווח ומסר לי את שני השלישים הנוותרים. הפער ביני לבינו

עמד על עשרה זהובים. המשכנו כמנהגנו לרשום את כל רווחינו. לפני כמה ימים, בהתקרב ראש השנה, הוצאנו את רשימותינו וסיכמנו את כל ההכנסות. התברר כי יעקב הרוויח במהלך השנה, מאה שמונים ותשעה זהובים - אחד עשר זהובים פחות מבחלומו. ואילו אני הרווחתי מאה ששים ואחד זהובים, אחד עשר זהובים יותר מבחלומי.

באנו לפני רבינו וספרנו לו כמה הרווחנו. הוא לא חשב רבות וקבע מיד "ובכן, מסתבר כי בוויכוח ההוא על העסקה, חברך הוא שצדק והיה עליכם לחלוק ברווחים שווה בשווה".

"מדוע אפוא הפער הוא של אחד עשר זהובים בשעה שהוויכוח בינינו היה על עשרה זהובים בלבד? ניסיתי לעמוד על שלי. תשובת רבינו היתה מוכנה בפיו. "זהוב אחד הוצאתי בשכר הסופר שכתב את כתב התביעה והשליח שקבע לכם זמן לדין", אמר. ואולם אני לא עמדתי בפיתוי, ולא הצלחתי להשלים עם הפסד פתאומי של אחד עשר זהובים, סכום גדול ונכבד.

"אינני משגיח בדברי חלומות", הפטרתי, וכדי להשקיט את מצפוני הוספתי "על פי דין התורה שפסק רבינו כפי שפסק ואני זכיתי בצדק וביושר בשני שלישים מהרווחים".

פנינו אל חנויותינו כדי להשלים כמה התחייבויות לחג. פתאום הבחנתי כי חנותו של יעקב הומה קונים ואילו לחנותי לא נכנס איש. עד הצהרים הרוויח יעקב אחד עשר זהובים. סגר את החנות והלך לביתו. סר וזועף פניתי גם אני לביתי. **בעוברי בשוק פגעתי בדוכנו של מוכר זכוכית נכרי והפלתי את סחורתו ארצה. הכלים נשברו והמוכר הפליא בי את מכותיו, עד מהרה נגררתי לבית המשפט. השופט הריץ לשוק שמאי שהעריך את הנזק שעוללתי ב... אחד עשר זהובים. הגעתי אפוא לביתי חבול ומושפל וחסר אחד עשר זהובים.**

אז ידעתי כי צדק רבינו וכי גדול אלקינו. עוד אמש נגשתי לבית ידידי יעקב אבודרהם ובקשתי את מחילתו. אחר כך פניתי אל רבנו ושיתפתי בסוף הסיפור.

נרגש ירד נפתלי עזריה מהבימה, ורבי יחיאל פתח בסדר התקיעות.



בית המדרש פניני דוד ירושלים

הודעה משמחת!!!

כ"כ מו"ר רבי דוד חנניה פינטו שליט"א יחדש את קבלת הקהל בפניני דוד ברח' בית וגן

כ"כ נפתח בקרוב שיעור שבועי לנשים

הוספנו שיעורים בכל שעות היום בעברית ובצרפתית ובדף היומי